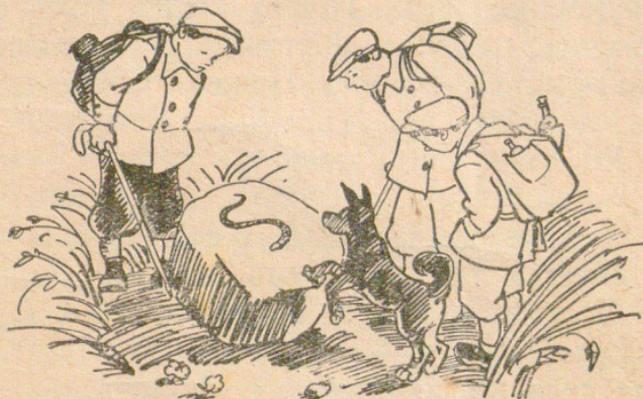

Слави се взрѣ нататъкъ и скочи. Грабна тоягата си и викна:

— Не мърдайте! Усойница! — и хукна нататъкъ.

Любенъ и Чочо хлъцнаха отъ страхъ и се приготвиха да бѣгатъ. Слави приближи дебнешкомъ до камъка, дигна тоягата — и неочаквано се засмѣ:

— Тю-ю, бре Драпъ! Излъга всички ни! То било само кожата ѝ!

Любенъ и Чочо боязливо приближиха и източиха вратове: върху напечения камъкъ лежеше, като лъскава жива усойница, суха змийска кожа. Слави я бутна съ тоягата и тя прошумолѣ. Гочо се опули:

— Мамо-о! Ами ако се преструва?...

— Какво ще се преструва, бре юнако? Нали ужъ си училъ тия нѣща: спала е цѣла зима,